

Des de Roma

UNA MISSA A LES CATACUMBES

És evident que els màrtirs romans dels primers segles no han estat els únics cristians que s'ho han jugat tot per Jesucrist. Però sí que és veritat que aquells amagatalls subterranis, a fora de la ciutat —encara hi resten avui, car s'ha de sortir per la Porta de Sant Sebastià i enfilars l'Antiga Via Apia— on es reunien els primers creients per a passar desaparcebuts i on hi enterraven aquells que donaven testimoni de la seva fe, infonen un respecte extraordinari.

Celebrar l'Eucaristia amb un grup de peregrins en aquelles grutes sota terra amb restes d'utensilis, pintures i esgrafats, que encara testifiquen avui la presència dels primers cristians, permet reviure l'actitud d'aquella bona gent, i, encara que només sigui per un moment, mirar-te la societat des d'un tros lluny i programar, amb l'Evangeli als dits, una nova etapa de la pròpia tasca cristianitzadora. Les Catacumbes són fredes i humides, el terra irregular i amb molt poca llum. Aquest fet extern em va fer adonar que aquells primers cristians eren una gent que vivien incòmodes en aquest món. Havien esdevingut una gent estranya enmig d'aquella societat opulent de l'Imperi Romà que només vivia de cara a la disbauxa. Heus aquí el motiu de les persecucions: acabar amb una gent que no participaven de la vida pública ciutadana, que havien dit que no a una colla d'estructures que estaven en contradicció amb els seus principis cristians.

Allí s'hi trobaven bé, perquè el que per ells comptava no era el benestar, ni la bona reputació, ni els càrrecs, ni l'estar servits per una cinquantena d'esclaus; sinó la fidelitat al Mestre, la germanor entre ells i sentir-se enardits per una tasca comú, la de fer arribar el Crist a totes les persones i les seves normes de vida a totes les institucions. Aquells cristians que s'animaven mútuament a acceptar el martiri amb un esperit que feia remoure la consciència dels mateixos botxins, amb les seves «rarestes» estaven obrint camí a una nova concepció del món i de les persones. I tot això perquè estaven incòmodes en el món i ho manifestaven.

Si, a partir d'aquí, donem una mirada als cristians del nostre temps hi descobrim moltes vegades una coïncidència amb les estructures vigents que no deixa de mostrar-se sospitosa. Nosaltres també ens sentim incòmodes i més aviat ens anem instal·lant? Avui parlem molt de cantar les veritats. Això, parlem molt, a vegades massa. Sabem i diem com hauria de funcionar tot, però potser ens pro-

cupem poc de funcionar nosaltres. I és que en el fons, malgrat el desacord mental amb la societat del nostre temps, no hi estem incòmodes. Ja ho veiem i ho diem que el consum exagerat porta les persones a la vagància, però s'hi està tan bé en un pis que tingui totes les comoditats!, s'hi va tan bé amb un bon model de cotxe!, es queda tan bé explicant les visites turístiques que hom fa durant les vacances o en els fins de setmana! Ja ho veiem i ho diem que el blum econòmic espetegarà com una glà, però tot se sacrifica en funció del diner. Ja ho veiem i ho diem que les classes treballadores són víctimes de la injustícia dels poderosos però tots mirem de ser d'aquests o almenys de semblar-ho.

El profetisme del nostre temps hauria d'estar marcat, més que per les paraules, pels fets. Com és que la majoria dels cristians d'avui contribueixen a moltes de les estructures que critiquen? Els cristians de l'Imperi Romà van acabar amb l'esclavitud, no perquè no volguessin tenir esclaus, sinó perquè els tractaven amb el mateix respecte que als patricis. Van acabar amb les orgies i amb els jocs del circ, perquè hi negaven la seva presència. Nosaltres, tot i que no estem d'acord amb una colla de coses, no estem disposats a esdevenir una gent «rara» pels que conviuen amb nosaltres. No vull dir amb això que hàgim de negar-nos en absolut a la vida social, però sí que hem de negar-nos a una colla de coses que destrueixen les persones. Critiquem la televisió, una colla d'espectacles, unes formes de comportament, una manera d'enfocar la fe que no compromet a res; però quan ens empoltronem en un sofà, quan la curiositat ens ensarrona, quan el que diran els altres ens fa por, quan tenim por de perdre la fama o carter, estem disposats a transigir amb tot el que es presenti.

Allí es fan vives aquelles paraules del Mestre quan, pregant al Pare per l'Església deia: ells estan en el món, però no són del món; no us prego que els tragueu del món, sinó que els preserveu del maligne. Viure en el món sense ser-ne, viure la vida social portant-hi una nova manera de veure les coses i una nova concepció de les persones. Si sortint de les Catacumbes anem a donar un volt per les grutes de Sant Pere del Vaticà i ens aturem a pregar una estona davant del sepulcre de Joan XXIII, ens adonarem que ell va canviar els camins de l'Església, no pas amb els seus discursos i les seves crítiques, sinó amb el seu estil de viure.

Lluís Ferrer

- MERCERIA
- PERFUMERIA
- GENEROS DE PUNTO
 - OBJETOS DE REGALO
 - PAPELERIA
 - PERIODICOS

G E M A